

трупъ видѣ ми са прегърбенъ на напредъ. А колкото са отдалечаваше, хванѣ да са снишя, да са снишя полѣка-лѣка, и изведнажъ ми са мѣриѣ, че са раздѣля на двѣ. Едната му полвина не са мѣрдаше, стоеше като умрѣла, а другата полвина я обикаляше бързишкомъ. Защото отъ двѣтѣ полвины нито една не идеше къмъ мене, страха, който ма бѣше обзелъ, оставилъ ми бѣше толкоз сила да выкамъ за помощъ. Но едвамъ нададохъ малко выкъ и живата полвина на вѣдата са затече къмъ мене и ми продума съ умиленъ гласъ: „Оле, господинъ Недѣлко, недѣй выка, моля ти са, мѣлчи, ако Бога знашь!“

Познатъ ми бѣше този гласъ. Поукопытихъ са и престѣпихъ къмъ него.

— Кой си ты? казахъ му, безъ друго хайдутинъ трѣба да бѣдешъ. — Не съмъ, г. Недѣлко, не съмъ хайдутинъ, Пеню кочешина съмъ азъ. — Ты ли си былъ, отговорихъ, а какво правишь тукъ? Отидохъ при него и съзрѣхъ до двара единъ голѣмъ чювалъ облѣгнатъ и до него ёще други търколенъ, който преди малко отъ гърба си бѣ стварилъ. Тогази чакъ разбрахъ защо трупа ми са е видѣлтъ тѣй страшенъ и защо ми са е сторило, че на двѣ са раздѣля, когато сложилъ чюваля. Попытахъ го какво носи тѣй посередъ нощъ. —